

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, zastoupený Mgr. Jozefem Barátem, advokátem se sídlem Matoušova 515/12, Praha 5, proti žalovanému: **Okresní soud v Liberci**, se sídlem U Soudu 540/3, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 16. 4. 2014, č. j. 59 A 11/2014 – 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním ze dne 3. 8. 2013 požádal žalobce žalovaného o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Dožadoval se zaslání tří rozhodnutí Okresního soudu v Liberci ve věci sp. zn. 6 T 183/2008 a rozhodnutí odvolacího soudu ve věci sp. zn. 31 To 617/2008. Žalovaný oznámením ze dne 7. 8. 2013, č. j. 56 Si 114/2013, sdělil žalobci, že podle § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím požaduje úhradu nákladů spojených s poskytnutím informací v celkové výši 1800 Kč. Uvedl přitom, že se jedná o náklady za práci potřebnou k anonymizaci požadovaných rozhodnutí.

Žalobce následně podal dne 30. 8. 2013 stížnost na postup při vyřizování jeho žádosti podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím. Namítal, že uváděný důvod, tj. anonymizace daných rozhodnutí, není zákonným důvodem pro požadování úhrady. Rozsah nákladů na vynaloženou práci je podle jeho názoru přehnaný a nejedná se o mimořádně rozsáhlé vyhledávání. Anonymizace patří mezi běžné činnosti povinného subjektu k zákonem stanovené informační povinnosti.

Žalobce podal dne 7. 2. 2014 u krajského soudu žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Domáhal se toho, aby krajský soud uložil žalovanému povinnost bezodkladně vyřídit

žádost o informace, a to tak, že buď poskytne požadované informace, nebo vydá řádné rozhodnutí o odmítnutí žádosti, přezkoumatelné nadřízeným správním orgánem, pokud žádosti byt' i jen zčásti nevyhoví.

Krajský soud rozsudkem ze dne 16. 4. 2014, č. j. 59 A 11/2014 – 36, žalobu zamítl. Konstatoval přitom, že v dané věci Ministerstvo spravedlnosti v zákonem stanovené patnáctidenní lhůtě nerozhodlo o stížnosti na postup žalovaného při vyřizování žádosti o informace. Podání stížnosti je proto třeba považovat za bezvýsledné vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti ve smyslu § 79 s. ř. s. Dříve, než bylo o žalobě rozhodnuto, však ministerstvo rozhodlo o stížnosti, když rozhodnutím ze dne 17. 3. 2014, č. j. MSP-549/2013-OT-OSV/4, podle § 16a odst. 7 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím snížilo výši úhrady, kterou je žalovaný oprávněn požadovat v souvislosti s vyřizováním žalobcovy žádosti o informace, na 600 Kč. V době rozhodování o žalobě tak již žalovaný nebyl nečinný, neboť podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím je poskytnutí informací podmíněno zaplacením požadované úhrady. Po zaplacení požadované úhrady nebo po marném uplynutí lhůty k jejímu zaplacení bude moci žalovaný ve věci dále postupovat a požadované informace žalobci buď poskytnout, anebo naopak žádost pro nezaplacení požadované úhrady odložit. Odložení věci podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím lze napadnout žalobou ve správním soudnictví. V takovém případě je soud rozhodující ve správním soudnictví povinen zkoumat mimo jiné i výši úhrady. Ochrana žalobce tak je dostatečně zajištěna.

Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Vadu řízení před krajským soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, spatřuje stěžovatel v absenci kompletního spisového materiálu, včetně fakticky odpíraných informací. Krajský soud o věci rozhodoval, aniž měl k dispozici požadované kopie rozhodnutí. Chybně byla proto posouzena neúměrnost úhrady požadované žalovaným.

Dále stěžovatel namítá, že žalovaný pochybil tím, že vydal sdělení, kterým požadoval úhradu za anonymizaci rozhodnutí. Pokud se žalovaný rozhodl anonymizovat, měl nejprve vydat rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, které lze přezkoumat. Vydání takového rozhodnutí se stěžovatel domáhal v žalobě. I přes snížení úhrady za vyřízení žádosti žalovaný požadované informace neposkytl, ani nevydal řádné a přezkoumatelné rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na skutečnost, že Krajský soud v Ústí nad Labem jakožto povinný subjekt mu na jeho žádost poskytl obratem a bez úhrady rozsudek ze dne 25. 2. 2009, č. j. 31 To 617/2008 – 501. Domnívá se proto, že postup žalovaného je nezákonný.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu, a navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta. Žalovaný podle svého názoru řádně splnil povinnosti, které mu ukládá zákon o svobodném přístupu k informacím, a na jeho straně k nečinnosti ani pochybení nedošlo. Výše úhrady byla stanovena s ohledem na předpokládané náklady na práci potřebnou k anonymizaci rozhodnutí. Právo na informace nezahrnuje právo na poskytnutí údajů, které identifikují účastníky řízení, svědky či osoby poškozené. Povinný subjekt musí proto posoudit, zda požadované informace neobsahují některé z chráněných údajů. S ohledem na objem požadovaných informací, jedná se o 95 stran textu, tak byl požadavek na úhradu opodstatněný. Po předložení stížnosti Ministerstvu spravedlnosti k rozhodnutí nemohl žalovaný ve věci dále postupovat, neboť k dalšímu postupu bylo třeba rozhodnutí ministerstva. Nečinnosti se dopustilo pouze ministerstvo, které nedodrželo patnáctidenní lhůtu k rozhodnutí

pokračování

o stížnosti. Stěžovatel se proto mohl domáhat odstranění nečinnosti přímo proti ministerstvu. Žalovaný nemůže nahrazovat jeho činnost, a pokud by žádost odložil bez rozhodnutí o stížnosti, jednalo by se o předčasné rozhodnutí. Ministerstvo spravedlnosti po podání žaloby rozhodlo o stížnosti a snížilo výši požadované úhrady. Po marném uplynutí šedesátidenní lhůty k zaplacení úhrady žalovaný dne 29. 4. 2014 žádost o informace odložil. Žalovaný nesouhlasí ani s názorem, že měl vydat rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti ohledně anonymizovaných údajů, neboť takový přístup je příliš formalistický. Pokud by stěžovatel zaplatil požadovanou úhradu, byla by mu poskytnuta rozhodnutí v anonymizované podobě. Rozsah anonymizace by přitom byl zřejmý až v okamžiku jejího provedení, k čemuž by žalovaný přistoupil až po provedení úhrady, k čemuž však nedošlo a žádost byla odložena.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, který shledal žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného při vyřizování žádosti o poskytnutí informací nedůvodnou. Námitky uplatněné stěžovatelem míří primárně proti výši stanovené úhrady a proti případné anonymizaci požadovaných rozhodnutí. Ve své podstatě tak tyto námitky směřují proti oznámení o úhradě nákladů spojených s poskytnutím informací a mívá se tak s důvody, o které krajský soud opřel napadený rozsudek, neboť krajský soud posuzoval toliko otázku, zda žalovaný byl v řízení nečinný či nikoliv. Nezabýval se však, a ani se nemohl zabývat, přezkumem oznámení o úhradě nákladů, resp. rozhodnutí ministerstva o stížnosti proti postupu žalovaného při vyřizování žádosti.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podle odst. 2 téhož ustanovení je přitom žalovaným ten správní orgán, který má dle žalobního tvrzení povinnost požadované rozhodnutí či osvědčení vydat.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím třeba považovat za prostředek, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. Za bezvýsledné vyčerpání tohoto prostředku se považuje již situace, kdy byla stížnost podána, avšak nebyla vyřízena v zákonné patnáctidenní lhůtě podle § 16a odst. 8 zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ans 4/2009 - 86, dostupný na www.nssoud.cz).

To platí i v případě, kdy povinný subjekt (zde žalovaný) vyzval stěžovatele podle § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím k úhradě nákladů na poskytnutí informace a odvolací orgán (zde Ministerstvo spravedlnosti) o stížnosti podané podle § 16a odst. 1 písm. d) tohoto zákona v zákonné lhůtě nerozhodl. Podání stížnosti je třeba za takových okolností považovat za vyčerpání prostředku k ochraně proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 odst. 1 s. ř. s. Proto je možné se nečinnostní žalobou domáhat rozhodnutí přímo

po žalovaném (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012 - 14, www.nssoud.cz).

Povinným subjektem k poskytnutí informace přitom i v případě podání stížnosti podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím zůstává ten subjekt, jemuž byla žádost o poskytnutí informace podána (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 Ans 5/2011 – 104, www.nssoud.cz). Výjimkou je pouze převzetí věci nadřízeným orgánem usnesením podle § 16a odst. 6 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, o takový případ atrakce věci se však nyní nejedná.

Z obsahu předloženého správního spisu plyne, že stěžovatel podal dne 30. 8. 2013 stížnost na postup žalovaného při vyřizování jeho žádosti z důvodu nesouhlasu s výší požadované úhrady na náklady spojené s vyřizováním žádosti [§ 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím]. Žalovaný tuto stížnost v souladu s § 16a odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím předložil dne 6. 9. 2013 nadřízenému orgánu, tj. Ministerstvu spravedlnosti, které však rozhodlo o stížnosti až po uplynutí patnáctidenní lhůty k rozhodnutí. Stěžovatel tedy bezvýsledně vyčerpal prostředek, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, a splnil tak podmínku pro podání žaloby proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s.

Platí nicméně, že ve věcech ochrany proti nečinnosti správního orgánu rozhoduje soud na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.). Pro posouzení důvodnosti žaloby je tedy rozhodný skutkový stav zjištěný ke dni rozhodnutí krajského soudu. Krajský soud z tohoto důvodu musel zohlednit skutečnost, že ministerstvo po podání žaloby, ale ještě před rozhodnutím o ní, vydalo dne 17. 3. 2014 rozhodnutí, kterým snížilo výši úhrady za náklady spojené s poskytnutím informace. Od okamžiku doručení tohoto rozhodnutí začala znovu běžet lhůta k zaplacení snížené úhrady, která po dobu vyřizování stížnosti neběžela (§ 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím). Zároveň byla tímto okamžikem odstraněna nečinnost, která ve své podstatě spočívala v průtazích při vyřizování stížnosti, které vznikly na straně ministerstva. Bylo tedy na stěžovateli, pokud trval na poskytnutí požadovaných informací, aby požadovanou úhradu zaplatil před koncem šedesátidenní lhůty k zaplacení úhrady. Nezaplatí-li žadatel v této lhůtě předepsanou úhradu, povinný subjekt žádost odloží (§ 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím).

V době vydání napadeného rozsudku krajského soudu tedy již nečinnost na straně žalovaného, ani na straně jemu nadřízeného orgánu netrvala. Krajský soud proto zcela správně zamítl žalobu pro její nedůvodnost.

Namítá-li stěžovatel, že krajský soud o věci rozhodl, aniž by se seznámil s kompletním správním spisem, včetně požadovaných informací, čímž zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonitost napadeného rozsudku, nelze mu přisvědčit. Správní spis vedený pod sp. zn. 56 Si 114/2013, předložený žalovaným krajskému soudu, totiž obsahuje veškeré podklady a písemnosti nezbytné ke zjištění skutkového stavu a k rozhodnutí věci. Krajský soud v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s. zkoumá pouze to, zda žalovaný správní orgán je či není nečinný při vydání rozhodnutí ve věci samé, příp. osvědčení, přičemž rozhodný je skutkový stav ke dni rozhodnutí soudu. Meritorní přezkum výše uložené úhrady nákladů není předmětem řízení o tomto typu žalob, a proto nebylo ani nutné, aby krajský soud zkoumal obsah soudních rozhodnutí, o jejichž poskytnutí stěžovatel požádal, ani aby posuzoval přiměřenost výše stanovené úhrady.

Prisvědčit nelze ani druhé stěžovatelově námitce, podle níž měl žalovaný, pokud zamýšlel obsah požadovaných rozhodnutí anonymizovat, nejprve vydat rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti. Je sice pravdou, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě

pokračování

anonymizace soudních rozhodnutí, jejichž poskytnutí se žadatel domáhá, je povinností povinného subjektu rozhodnout o částečném odmítnutí žádosti ohledně anonymizovaných údajů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Ans 11/2012 – 41, www.nssoud.cz). Pokud by tedy stěžovatel zaplatil stanovenou úhradu a okresní soud by anonymizované znění požadovaných rozhodnutí poskytl, pak by bylo jeho povinností rozhodnout současně o částečném odmítnutí žádosti.

V daném případě se však jedná o jinou situaci. Krajský soud rozhodl o žalobě proti nečinnosti v době, kdy ještě běžela šedesátidenní lhůta k zaplacení úhrady. Tato lhůta začala běžet dne 7. 8. 2013, kdy bylo stěžovateli doručeno oznámení o výši úhrady ze dne 7. 8. 2013, č. j. 56 Si 114/2013. Lhůta neběžela po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady, tj. od podání stížnosti dne 30. 8. 2013 do dne 21. 3. 2014, kdy bylo stěžovateli doručeno uvedené rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti, kterým byla snížena výše úhrady. (V této souvislosti soud poznamenává, že pro účely určení dne doručení rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti stěžovateli vychází z údaje uvedeného v podání stěžovatele ze dne 12. 4. 2014, které je součástí spisu krajského soudu, neboť ve správním spisu tento údaj není doložen řádnou doručenkou ani jiným dokladem o doručení). K uplynutí lhůty tak došlo dne 28. 4. 2014, tedy až po vydání napadeného rozsudku krajského soudu.

Až do zaplacení úhrady, případně do marného uplynutí lhůty k zaplacení, nemohl žalovaný ve věci žádosti o poskytnutí informace žádným způsobem rozhodnout a nebyl tedy v řízení nečinný. Další postup závisel na tom, zda stěžovatel zaplatí požadovanou úhradu ve stanovené lhůtě či nikoliv. Poskytnutí informace je podmíněno zaplacením požadované úhrady (§ 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu informacím). Pokud by stěžovatel úhradu včas zaplatil, vznikla by žalovanému povinnost požadovaná rozhodnutí stěžovateli poskytnout a zároveň rozhodnout o částečném odmítnutí žádosti, pokud by poskytl pouze anonymizované znění rozhodnutí (§ 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím). Pokud by naopak stěžovatel požadovanou úhradu ve stanovené lhůtě nezaplatil, bylo by třeba postupovat podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož povinný subjekt žádost odloží, pokud žadatel ve stanovené lhůtě úhradu nezaplatí, což se ostatně stalo i v nyní posuzované věci po vydání rozsudku krajského soudu. V takovém případě však povinný subjekt pouze oznámí odložení věci, aniž by žadateli informace poskytl nebo o žádosti jakýmkoliv jiným způsobem rozhodl.

Lze namítnout, že pokud by stěžovatel úhradu nákladů spojených s poskytnutím požadovaných soudních rozhodnutí v anonymizované podobě nejprve zaplatil, a teprve poté žalovaný vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti v rozsahu anonymizovaných údajů, nemohl by již stěžovatel nikdy dosáhnout vrácení zaplacené částky, a to ani v případě, kdy by byl se svým odvoláním, případně s následnou žalobou proti rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti úspěšný natolik, že by odvolací orgán, příp. soud dospěly k závěru, že požadovaná soudní rozhodnutí anonymizována být nemusí.

Je však třeba si uvědomit, že v daném případě nebyla ve skutečnosti požadována úhrada „za anonymizaci“ daných rozhodnutí, jak tuto úhradu nepřesně označil žalovaný, ale v souladu s § 17 odst. 1 větou druhou zákona o svobodném přístupu k informacím a s § 7 nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, i v souladu s tím, jak uvedenou argumentaci žalovaného korigovalo Ministerstvo spravedlnosti ve svém rozhodnutí o stížnosti, spíše úhrada za vyhledání ve všech požadovaných rozhodnutích případných informací, které nelze podle § 7, § 8a, § 9, § 10 a § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout (zejména informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje, pokud by jejich poskytnutí bylo v rozporu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu – viz § 8a cit. zákona).

Je zřejmé, že přítomnost takových údajů nelze v žádném ze soudních rozhodnutí předem vyloučit, je tedy v každém případě třeba tato rozhodnutí důkladně projít (pročíst) a identifikovat tyto případné údaje, které poskytnuty být nemohou a které tedy mají být v poskytnutých kopiích anonymizovány, resp. znečitelněny. Tuto činnost, která může být v případech delších soudních rozhodnutí čítajících desítky stran značně časově náročná, tedy musí pracovníci povinného subjektu vykonat v každém případě, i tehdy, pokud nakonec po této kontrole požadovaných soudních rozhodnutí vyjde najevo, že žádné takové údaje, které by měly být znečitelněny, neobsahují. Úhrada na tuto kontrolu, požadovaná v případě zvláště rozsáhlých soudních rozhodnutí, tedy musí být, neuspěje-li žadatel v plném rozsahu se stížností proti této úhradě u nadřízeného orgánu, nejprve zaplacená, aby z provedení této kontroly teprve vyplynulo, zda, případně v jakém rozsahu je nutné poskytnutí informací obsažených v požadovaných soudních rozhodnutí odeprít a vydat o tom rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti. Proti tomuto rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti je, jak již bylo řečeno, přípustné odvolání, ale ani v případě jeho plného úspěchu by nebylo možné říci, že by úhrada nákladů spojených s uvedenou kontrolou poskytovaných soudních rozhodnutí byla zbytečná či neoprávněná.

Lze tedy shrnout, že ke dni rozhodnutí krajského soudu nebyl žalovaný v řízení o žádosti o poskytnutí informací nečinný a krajský soud zcela správně rozhodl o zamítnutí podané žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Pokud stěžovatel nesouhlasil s výší stanovené úhrady nákladů, měl možnost se v zákonem stanovené lhůtě domáhat ochrany žalobou podle § 65 a násl. proti rozhodnutí (oznámení), jímž žalovaný žádost o poskytnutí informace pro nezaplacení úhrady odložil. Při přezkumu tohoto rozhodnutí soud ve správním soudnictví přezkoumává i zákonnost požadované úhrady (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 2 As 34/2008 - 90, publikované pod č. 2164/2011 Sb. NSS).

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, vůči účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný měl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení však neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývá, že by mu vznikly jakékoliv náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. července 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu